

Høringsinstansene

Deres ref	Vår ref	Dato
	17/2414-1	19.05.17

Høring - diverse forslag til endringer i forbindelse med implementering av nytt system for kapasitetsjusteringer i havbruksnæringen -

1. INNLEDNING

Nærings- og fiskeridepartementet fastsatte 16. januar 2017 produksjonsområdeforskriften, samtidig som det ble gjort endringer i laksetildelingsforskriften og akvakulturdriftsforskriften. Forskriftene ble vedtatt for å implementere det nye systemet for kapasitetsjusteringer i norsk lakse- og ørretoppdrett.

Ved fastsettelsen av bestemmelsene i januar ble det gjort oppmerksom på at det også ville være nødvendig med ytterligere regelendringer for:

1. å sikre at selskaper som får sine tillatelser innplassert i kun et produksjonsområde, likevel skal få mulighet til å drive i to områder, og
2. å bestemme kapasitetsøkning for aktører som får unntak fra handlingsregelen.

Dette høringsbrevet omhandler disse problemstillingene, og i tillegg:

1. Departementet er gjort oppmerksom på at enkelte selskap som viderefører en vesentlig andel av sin fisk vil miste geografisk fleksibilitet med det nye systemet, og departementet foreslår derfor endringer som reduserer disse selskaperens ulemper.
2. Det vil bli foretatt noen få presiseringer i produksjonsområdeforskriften og i akvakulturdriftsforskriften. Endringene er ikke av materiell karakter.

Frist for å avgi høringsuttalelse er 30. juni 2017. Les og svar på høringen her: www.regjeringen.no/id2553982. Høring er åpne, og alle kan sende innspill til oss.

2. HØRINGSFORSLAGET

2.1 Mulighet til å drive i to produksjonsområder

Departementet har tidligere kommunisert at det vil bli åpnet for at selskaper som får alle sine tillatelser plassert i et produksjonsområde, skal få mulighet til også å drive i et tilgrensende produksjonsområde. De nærmere detaljene rundt dette ble det orientert om at vil bli fastsatt med det første.

Departementet har i hovedsak vurdert to ulike måter for å implementere denne fleksibiliteten:

1. Åpne for unntak i laksetildelingsforskriften § 33 som gjør det mulig for aktører som kun har tillatelser i et produksjonsområde å få klarert lokaliteter også i et tilgrensende produksjonsområde
2. Tillate (en begrenset) flytting av en eller flere tillatelser inn i et tilgrensende produksjonsområde. Ved slik flytting vil aktøren kunne benytte regelen i akvakulturdriftsforskriften § 48 og få felles biomassetak mellom to tilgrensende produksjonsområder.

Alternativene er prinsipielt forskjellige, og har også ulike konsekvenser for aktøren, hvorav den vesentlige er at flytting av tillatelse innebærer at miljøstatusen i det tilgrensende området vil få betydning for aktøren. Dersom det ikke kreves at det også formelt sett flyttes biomasse (tillatelse) til det tilgrensende området vil dette medføre at miljøstatusen i området aktøren *ikke* er hjemmehørende i (dvs. området deler av produksjonen søkes flyttet til) *ikke* får betydning.

Alternativ 1 (endring av laksetildelingsforskriften § 33) vil mest sannsynlig være enklere for både oppdretter og forvaltningen, og den vil være mer effektiv å implementere da det ikke vil kreves den samme form for enkeltsaksbehandling. Sammenhengen i systemet blir imidlertid bedre gjennom å velge alternativ 2 gjennom at det sikres at innehaveren av tillatelsen vil ha tilhørighet til samtlige områder der innehaveren driver. Forvaltningsmessig åpner dette på den annen side for flere problemstillinger, herunder spørsmål om hvor mange tillatelser som må eller skal tillates å flyttes, på hvilket tidspunkt tillatelsene skal flyttes og om det skal være mulig å flytte dem tilbake til det opprinnelige hjemmehørende området senere. Videre åpner slike muligheter for strategiske tilpasninger fra aktørene når tillatelsene skal innplasseres.

Departementet har kommet til at hensynet til sammenhengen i systemet må veie tyngre enn de forvaltningsmessige byrdene for oppdrettsnæringen og forvaltningen, og har i den forbindelse også lagt vekt på at vurderingen kun vil finne sted en gang for hvert selskap og at det er begrenset hvor mange selskap problemstillingen vil gjelde.

I vurderingen av hvor mange tillatelser som kan eller skal flyttes, bør direktoratet etter departementets syn gis et betydelig rom for skjønn, der det bør kunne tas hensyn til eksempelvis det samlede volumet av tillatelser aktøren kontrollerer, antallet lokaliteter som er omsøkt i det tilgrensende området og miljøstatusen i dette og området aktøren vil flytte tillatelsen fra. For å unngå uønskede tilpasninger til det nye systemet bør det uansett ikke være mulig å flytte mer enn en viss andel av selskapets totale biomassevolum. På den måten

blir det opprinnelige hjemmehørende produksjonsområdet fremdeles "hovedområdet" til aktøren. Dette gjenspeiles i forslaget til forskriftsutkast i produksjonsområdeforskriften § 7, hvor det fremgår at Fiskeridirektoratet ikke kan gi tillatelse til å flytte mer enn 50 pst. av tillatelsesbiomassen innehaveren kontrollerer. Departementet vil uansett presisere at direktoratet som det klare utgangspunkt bør legge opp til å flytte en mindre andel av innehaverens tillatelsesbiomasse. Fiskeridirektoratet kan bare dele en tillatelse der innehaver kun kontrollerer én tillatelse.

2.2 Klarering av lokaliteter i et annet produksjonsområde enn der tillatelsen er hjemmehørende

Et særlig spørsmål har vært om alle tillatelser innehaveren har skal kunne klareres/knyttes til lokaliteter i begge produksjonsområdene de kan utnyttes. Enkelte aktører vil ved innføringen av det nye systemet også komme i den situasjonen at de ikke lenger vil være i stand til å "fylle opp" lokalitetene med tillatelses-MTB, og lurer derfor på om lokalitetene kan bli redusert i størrelse. Problemstillingen har blitt skissert omtrent slik:

En oppdretter har to tillatelser i område A og to tillatelser i område B. Hver tillatelse er på 780 tonn og total tillatelseskapasitet er på 3120 tonn. Vil da oppdretter kunne få nye enkeltlokaliteter som har større kapasitet enn 1560 tonn i et produksjonsområde, gitt at oppdretter da ikke har tillatelses-MTB som tilsvarer størrelsen på lokaliteten (også omtalt som at tillatelses-MTB ikke fyller opp lokaliteten). Oppdretteren vil uansett kunne få klarert flere lokaliteter på 1560 tonn, avhengig av behov.

Denne problemstillingen er så vidt departementet er kjent med sjeldent kommet på spissen, men det er også etter det vi erfarer noe ulik praksis knyttet til hvordan problemstillingen i dag håndteres av fylkeskommunene. Vi kan for øvrig ikke umiddelbart se at departementet på noe tidspunkt har tatt konkret stilling til dette spørsmålet.

Det følger av akvakulturloven § 5 at "*Akvakulturtillatelsen gir rett til produksjon av bestemte arter på avgrensede geografiske områder (lokaliteter), med de til enhver tid fastsatte begrensninger av tillatelsens omfang.*" I laksetildelingsforskriften § 29 første ledd heter det at "*En lokalitet kan ikke benyttes til akvakultur uten at det foreligger klarering av lokaliteten. Lokalitetsklarering skal knyttes til en eller flere bestemte tillatelser eller tilsagn om tillatelse.*"

Det følger ikke nødvendigvis av dette at en lokalitet ikke kan klareres for en større biomasse enn den tillatelsesbiomassen innehaveren har. Avgjørende etter departementets syn må være hvilket *behov* oppdretter har, noe som vurderes ved hver lokalitetsklarering, jf. laksetildelingsforskriften § 30 første ledd bokstav b nr. 1. Dersom søker har behov for større lokaliteter, for eksempel på bakgrunn av at han har et felles biomassetak over flere produksjonsområder, bør dette kunne innvilges (gitt at andre nødvendige kriterier er oppfylt). Vi tilføyer for øvrig at et annet standpunkt ville bety at mindre oppdrettere ville ha reduserte muligheter til å få store nok lokaliteter sammenlignet med større oppdrettere med flere tillatelser, særlig vil dette gjelde etter at laksetildelingsforskriften § 34, som begrenser antallet lokaliteter en tillatelse kan knyttes til, oppheves. Også hensynet til en fornuftig

lokalitetsstruktur underbygger et slikt standpunkt. Vi viser i den forbindelse til at oppdretteren i eksemplet ovenfor kan søke om å få flere lokaliteter klarert for 1560 tonn MTB.

Departementet mottar imidlertid gjerne synspunkter knyttet til hvordan slike problemstillinger bør håndteres.

2.3 Flexibilitet for aktører som videreforedler en vesentlig andel fisk.

Departementet har blitt oppmerksom på at to selskap i dag har et interregionalt biomassetak som vil strekke seg over mer enn tre produksjonsområder. Dette gjelder hhv. Salmar Farming AS og Marine Harvest Norway AS. Salmar har i dag et biomassetak som vil strekke seg over de fire nordligste produksjonsområdene, mens Marine Harvest har et biomassetak som vil strekke seg over de 5 sørligste produksjonsområdene.

For å oppfylle Stortingets intensjon om at virksomheter som videreforedler skal få opprettholdt sin fleksibilitet, foreslår departementet at disse skal kunne få innvilget felles biomassetak som strekker seg over inntil fire produksjonsområder. Marine Harvest sitt biomassetak vil, på grunn av én enkelt lokalitet, strekke seg over 5 produksjonsområder. Departementet har vurdert om Marine Harvest av denne grunn bør kunne tildeles et felles biomassetak som går over 5 produksjonsområder, men har kommet til at dette er lite hensiktsmessig. Selskapet vil uansett kunne tilpasse driften til de nye produksjonsområdene, og den angjeldende lokaliteten i produksjonsområde 5 (Stadt til Hustadvika) bør uten store utfordringer for selskapet kunne innlemmes i et annet biomassetak.

I den forbindelse mener departementet at Fiskeridirektoratet, for selskap som vil kunne få felles biomassetak som strekker seg over mer enn tre produksjonsområder, bør kunne sette særlige vilkår som begrenser mulighetene til å *utvide omfanget* av biomassetaket innenfor de fire produksjonsområdene (eksempelvis gjennom oppkjøp av tillatelser (selskap) i annenhåndsmarkedet. Dette fremgår av utkastet til endring av akvakulturdriftsforskriften § 48b annet ledd.

Vesentlige økninger i biomassetaket bør unngås for å redusere mulighetene for fluktusjon av biomasse som i utgangspunktet er lite heldig for sammenhengen i det nye systemet for kapasitetsjusteringer. Videre innebærer en ordning der enkelte selskaper får mulighet til å drive i fire produksjonsområder en konkurransefordel for de selskapene som er gitt denne muligheten. Det er derfor rimelig om denne konkurransefordelen begrenses slik at den i det minste ikke strekker seg ut over de fordelene som Stortinget har forutsatt at selskapene bør få videreført. Selskapene bør imidlertid kunne øke kapasiteten på eksisterende tillatelser innenfor et slikt felles biomassetak.

Departementet understreker at dette ikke utgjør noen sperre for selskapene til faktisk å øke antallet tillatelser de kontrollerer, men direktoratet vil kunne nekte selskapene å utvide det felles biomassetaket. I praksis betyr dette at selskapene ved oppkjøp av nye tillatelser enten vil måtte drive disse i eget biomassetak, gi opp det felles biomassetaket over fire produksjonsområder eller dele dette opp.

2.4 Kapasitetsøkning for aktører som får unntak fra handlingsregelen

Det er i produksjonsområdeforskriften § 12 slått fast at aktører som oppfyller visse vilkår på lokalitetsnivå kan tilbys vekst uavhengig av miljøstatus i det aktuelle produksjonsområdet lokaliteten ligger i.

2.4.1 Håndtering av falske positive og negative resultat ved telling av lus

Hvorvidt vilkårene for kapasitetsvekst er oppfylt bestemmes av om lusenivået på den aktuelle lokaliteten ikke overstiger et visst nivå. Lusenivået som kreves er lavt og det skal telles ofte, noe som innebærer risiko for falske positive og negative resultat. Departementet foreslår derfor at det i produksjonsområdeforskriften inntas bestemmelser som bidrar til å redusere risikoen for at tellemetodikken for lus feilaktig diskvalifiserer oppdrettere fra å kunne motta tilbud om vekst etter unntaksbestemmelsen. Veterinærinstituttet har på oppdrag fra departementet utarbeidet råd for å håndtere denne problemstillingen og i rapport datert 20. mars 2017 skriver VI:

"På bakgrunn av resultatene fra Monte Carlo-simuleringene foreslår Veterinærinstituttet at en kan akseptere at en lusetelling overstiger grensen på 0,10 for gjennomsnittlig antall hunnlus per fisk ved tre påfølgende tellinger, men overskridelser ved fire tellinger på rad må anses som at lusetallet i gjennomsnitt er reelt høyere enn 0,10. På samme måte vil en observert verdi på 0,17 eller mer allerede etter én telling være å anses som at reelt nivå er mer enn 0,10. I løpet av 26 uker bør det være tillatt å overskride disse grensene maksimalt én gang uten at det oppfattes som en reell grenseoverskridelse."

Departementet har på denne bakgrunn foreslått å reflektere VIs råd i produksjonsområdeforskriften § 12 annet ledd.

2.4.2 Om reglene for unntak

Departementet foreslår en endring i produksjonsområdeforskriften § 12 første ledd bokstav a og b. Endringens skyldes at en "produksjonssyklus" i enkelte tilfeller anses å være kort. Dette gjelder særlig lokaliteter der det settes ut liten fisk som senere er planlagt flyttet til en ny påvekstlokalitet – gjerne omtalt som "barnehage". På slike lokaliteter kan det innenfor en to-årsperiode, dvs. perioden mellom hver vekstvurdering, kunne være flere "produksjonssykluser". For at det ikke skal være mulig å kvalifisere seg til unntak gjennom å gjennomføre en kort produksjonssyklus, foreslår departementet at perioden for kvalifisering må gå over minimum 12 måneder.

2.4.3 Beregne kapasitetsøkning for aktører som får tilbud om vekst etter unntaksregel

Det følger av produksjonsområdeforskriften § 12 at aktører som på en eller flere lokaliteter oppfyller visse vilkår vil kunne tilbys vekst uavhengig av det aktuelle produksjonsområdets miljøstatus. Bestemmelsen har også den betydning at den eller de tillatelsene som aktøren tilbys vekst på ikke vil nedjusteres i områder der miljøstatusen er uakseptabel, uavhengig av

om aktøren takker ja til tilbudet om vekst eller ikke, jf. produksjonsområdeforskriften § 9 siste ledd.

Kapasitetsjusteringer i det nye systemet skjer på *tillatelsesnivå*, mens det er situasjonen på *lokalitetsnivå* som avgjør om det blir vekst eller ikke etter produksjonsområdeforskriften § 12. Dermed oppstår spørsmålet om hvor stor vekst som skal tilbys. Dette er ikke nødvendigvis to sammenliknbare størrelser.

Den enkleste måten å gjennomføre vekst på vil mest sannsynlig være å tilby aktøren vekst på de tillatelsene som formelt er knyttet til lokaliteten. En slik løsning vil være enkel å forvalte for både oppdretter og myndighetene, vil gi lite rom for skjønn og er forutsigbar for alle parter.

En slik ordning vil samtidig gi oppdretter mulighet til å tilpasse seg slik at vedkommende får en større vekst enn det produksjonen på de enkelte lokalitetene som oppfyller vilkårene i utgangspunktet skulle tilsi. Det skyldes flere forhold, for det første gir reglene om samlokalisering muligheter til å flytte tillatelser mellom lokaliteter (under forutsetning av godkjenning av driftsplan), noe som gjøre det mulig å få klarert mange tillatelser på en lokalitet. Videre gir reglene om felles biomassetak i akvakulturdriftsforskriften §§ 47 flg. reelt sett mulighet for at den enkelte aktør kan utnytte tillatelser også på lokaliteter tillatelsen ikke formelt er knyttet til (myndighetene kontrollerer biomassenivået på selskaps- eller konsernivå). Samlet gir disse reglene at det i praksis er mulig å omgå formålet med unntaksreglene i stor grad gjennom å klarere mange tillatelser på få lokaliteter. På den måten vil en kunne få store "overskudd" av ledig biomasse på tillatelsesnivå – som så kan utnyttes på andre lokaliteter tillatelsene ikke er klarert på og som ikke drives iht. til vilkårene for unntak fra handlingsregelen.

For å illustrere problemstillingen kan vi ta følgende eksempel: 5 tillatelser (3900 tonn MTB) knyttes til én lokalitet (klarert for tilsvarende MTB) som oppfyller vilkårene for unntak. Selskapet utnytter imidlertid tillatelsesbiomassen i liten grad og har aldri stående mer enn 2000 tonn på lokaliteten. Tillatelsesbiomassen som ikke utnyttes her kan derfor utnyttes på andre lokaliteter som ikke overholder vilkårene for unntak, men som likevel vil kunne gi grunnlag for tilbud om kapasitetsøkning - med mindre forskriften sier noe annet. Dersom lokaliteten drives etter alt inn – alt ut-prinsippet (som ofte er gunstig med hensyn til fiskehelse og fiskevelferd), vil de også i store perioder ha resterende tillatelseskapasitet langt mer enn 1900 tonn tilgjengelig til bruk på andre lokaliteter gjennom reglene om felles biomassetak – rett og slett fordi liten fisk veier mindre enn stor fisk.

Et alternativ der myndighetene kun ser på hvilke tillatelser som er knyttet til den enkelte lokalitet vil derfor kunne være gunstig for havbruksnæringen, da mulighetene for kjøp av tillatelseskapasitet vil øke. Samtidig vil det, som vist ovenfor, i stor grad kunne komme til å utfordre formålet med vekstsystemet, og legitimiteten til unntaksordningen i særdeleshet. Etter departementets syn er dette alternativet ikke å anbefale.

Departementet foreslår derfor en løsning som tar utgangspunkt i de tillatelsene som formelt er knyttet til lokalitetene som får unntak, men hvor Fiskeridirektoratet kan justere størrelsen på den merkapasiteten som tilbys ut fra produksjonen som faktisk skjer på lokaliteten som kvalifiserer til unntak. Når vekstmulighetene blir knyttet til *produksjon* blir det nødvendig å definere hva som menes med dette begrepet. I utkastet til endring av produksjonsområdeforskriften § 12 fjerde ledd er derfor inntatt en nærmere definisjon av hva som anses som "produksjon". Departementet foreslår at det er tilveksten på biomassen som står på lokaliteten som anses som produksjon, jf. utkastet til § 12 fjerde ledd nr. 1.

I praksis betyr utkastet til regelverk at der produksjonen på lokaliteten ikke tilsvarer normal MTB-utnyttelse for en tillatelse *hos innehaveren*, vil tilbudet om vekst bli justert. Dette følger av § 12 tredje ledd siste punktum og fjerde ledd første punktum. Mindre avvik fra snittet vil bli tolerert. Departementet vil imidlertid vurdere om det av effektivitets- og likebehandlingshensyn er bedre å legge til grunn en gjennomsnittlig verdi for alle selskap. Gjennomsnittlig MTB-utnyttelse (ikke nødvendigvis det samme som tilvekst på lokalitet, men det gir en indikasjon) per tillatelse var for øvrig i 2016 på om lag 1100 tonn HOG per år.¹ Dette gir et eksempel, dersom vi legger dette snittet til grunn, der en tilvekst 2600 tonn (1100 tonn omregnet til rund vekt) på en lokalitet per år i snitt vil utløse et tilbud om 6 pst. vekst på to tillatelser annet hvert år.

Flytting av fisk er normalt uheldig med hensyn til fiskehelse og fiskevelferd. Departementet ønsker derfor ikke at reglene her skal bidra til å gi incentiver til flytting av fisk, og foreslår at *matfisk*² som flyttet etter utsett i sjø ikke skal regnes som en del av produksjonen på en lokalitet som oppfyller vilkårene. Fisk som skal til slakt er naturligvis unntatt. En noe mer begrenset alternativ til denne regelen, og som departementet finner grunn til å høre, er at det kun er fisk i perioden 1. april til 30. september har stått på en lokalitet som oppfyller vilkårene som anses som produsert i unntaksbestemmelsens forstand. I praksis gir dette alternativet noe større fleksibilitet med hensyn til flytting av fisk (uten at det går ut over mulighetene for vekst), som i visse tilfeller kan være nødvendig for at oppdretter skal kunne få en rasjonell og effektiv drift.

I denne sammenhengen ser imidlertid departementet at flere aktører nå satser på å holde hele eller deler av produksjonssyklusen i sjø på lokaliteter med gode forhold eller i helt eller delvis lukkede anlegg i sjø – for deretter å flytte fisk til en påvekstlokalitet. For å ikke utelukke denne typen produksjon, er det i produksjonsbegrepet åpnet for at også slik produksjon skal kunne inngå i beregningen av grunnlaget for vekst. Denne typen produksjon er normalt å regne som produksjon av settefisk i akvakulturdriftsforskriftens forstand, gitt at den er produsert "*med sikte på overføring til andre lokaliteter eller annen type produksjon*", jf. akvakulturdriftsforskriften § 4 bokstav v. Fisk som er planlagt flyttet i medhold av godkjent driftsplan etter § 40 anses imidlertid *ikke* som settefisk. I utkastet til forskrift er det derfor åpnet opp for at tilbudet om vekst kan beregnes på bakgrunn av "*samlet vektøkning på settefisk over 250 gram eller matfisk produsert for samme formål (postsmolt), som er*

¹ Kontali Analyse AS: The Salmon Farming Industry in Norway 2016 s. 4.

² "Matfisk" er definert i akvakulturdriftsforskriften § 4 bokstav q: "*fisk som produseres med sikte på slakting til konsum og som ikke kommer inn under definisjonene av settefisk eller stamfisk.*"

produsert på lokalitet i sjø som oppfyller vilkårene i første ledd", utkastet til § 12 fjerde ledd nr. 2.

Det fremkommer av fjerde ledd nr. 4 at tilveksten måles i perioden fra 1. februar i søknadsåret og to år tilbake i tid. For tildelingsåret 2019 betyr dette at det er perioden 1. februar 2017 til 1. februar 2019 som legges til grunn. For oppdretter betyr dette at alle år vil telle, men at produksjonssyklusene på lokalitetene vil kunne innebære at det kan variere noe hvor stor vekst som kan tas ut. For 2017 vil departementet fastsette egne tildelingsforskrifter, disse vil i stor grad bygge på reglene i § 12.

Det fremkommer også av § 12 fjerde ledd "*at hver tillatelse ikke kan økes med mer enn 6 pst. i hver tildelingsrunde.*" Det betyr at en oppdretter ikke kan få vekst etter både § 11 (ordinær tildeling) og § 12 (unntaksbestemmelsen) på en enkelt tillatelse i samme tildelingsrunde, så fremt veksten som tilbys til sammen overstiger 6 pst. av tillatelsens pålydende.

Departementet ber høringsinstansene særlig vurdere forslaget til endringer i § 12 i produksjonsområdeforskriften.

2.5 Andre endringer

Fiskeridirektoratet har gjort departementet oppmerksom på at bestemmelsen i akvakulturdriftsforskriften § 48 om felles biomassetak over to produksjonsområder bør utfylles noe, blant annet for å sikre tilstrekkelig dokumentasjon på konserntilknytning mv. ved innvilgelse av felles biomassetak for konsern. Kravene vil tilsvare de dokumentasjonskravene som stilles til å få innvilget felles biomassetak for konsern i dag (innad i en region og ved innvilgelse av interregionalt biomassetak).

I tillegg foreslås en mindre presisering i bestemmelsen om felles biomassetak for selskaper som videreforedler en vesentlig andel fisk (akvakulturdriftsforskriften § 48b) Presiseringen innebærer at det ved bruk av begrepet "konsern", blir henvist til regnskapslovens definisjon. Denne henvisningen er inntatt ellers i akvakulturregelverket der begrepet "konsern" blir brukt, og innebærer ingen materiell endring, kun en presisering av pedagogiske hensyn.

3. ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER

Forslaget antas ikke å få vesentlige økonomiske og administrative konsekvenser utover de som allerede er beskrevet for innføring av nytt system for kapasitetsjusteringer i norsk lakse- og ørretoppdrett.

Med hilsen

Martin H. Bryde
avdelingsdirektør

Christopher Grøvdal Rønbeck
seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk signert og har derfor ikke håndskrevne signaturer.

Adresseliste

Aust-Agder fylkeskommune	Postboks 788 Stoa	4809	ARENDAL
Buskerud fylkeskommune	Postboks 3563	3007	DRAMMEN
Den norske veterinærforening			
Finans Norge	Postboks 2473	0202	OSLO
Finansdepartementet	Postboks 8008 DEP	0030	OSLO
Finnmark fylkeskommune	Fylkeshuset	9815	VADSØ
Fiskeridirektoratet	Postboks 185 Sentrum	5804	BERGEN
Fylkesmannen i Aust-agder	Postboks 788 Stoa	4809	ARENDAL
Fylkesmannen i Buskerud	POSTBOKS 1604	3007	DRAMMEN
Fylkesmannen i Finnmark	Statens Hus	9815	VADSØ
Fylkesmannen i Hordaland	Postboks 7310	5020	BERGEN
Fylkesmannen i Møre og Romsdal	Julsundvegen 9	6412	MOLDE
Fylkesmannen i Nordland	Moloveien 10	8002	BODØ
Fylkesmannen i Nord-trøndelag	Postboks 266	7734	STEINKJER
Fylkesmannen i Rogaland	Postboks 59 Sentrum	4001	STAVANGER
Fylkesmannen i Sogn og Fjordane	Njøsvegen 2	6863	LEIKANGER
Fylkesmannen i Sør-trøndelag	Postboks 4710 Sluppen	7468	TRONDHEIM
Fylkesmannen i Troms	Postboks 6105	9291	TROMSØ
Fylkesmannen i Vest-agder	Postboks 513	4605	KRISTIANSAND S
Fylkesmannen i Vestfold	Postboks 2076	3103	TØNSBERG
Fylkesmannen i Østfold	POSTBOKS 325	1502	MOSS
Greenpeace			
Havforskningsinstituttet	Postboks 1870 Nordnes	5817	BERGEN
Hordaland fylkeskommune	Postboks 7900	5020	BERGEN
Hovedorganisasjonen Virke	Boks 2900 Solli	0230	OSLO
Innovasjon Norge	Postboks 448 Sentrum	0104	OSLO
Justis- og beredskapsdepartementet	Postboks 8005 Dep.	0030	OSLO
Klima- og miljødepartementet	Postboks 8013 Dep	0030	OSLO
Kommunal- og moderniseringsdepartementet	Postboks 8112 Dep	0032	OSLO
Kommunesektorens organisasjon	Postboks 1378, Vika	0114	OSLO
Landsorganisasjonen i Norge	Youngsgt. 11	0181	OSLO
Mattilsynet	Postboks 383	2381	BRUMUNDDAL
Miljødirektoratet	Postboks 5672 Sluppen	7485	TRONDHEIM
Miljøstifelsen Bellona			
Møre og Romsdal fylkeskommune	Julsundveien 9 Fylkeshuset	6412	MOLDE
Natur og Ungdom			

Adresseliste

Nettverk for fjord- og kystkommuner				
Nordland fylkeskommune	Prinsens gate 100	8005	BODØ	
Nord-Trøndelag fylkeskommune	Seilmakergata 2 Fylkets hus	7725	STEINKJER	
Norges Fiskarlag	Postboks 1233 Sluppen	7462	TRONDHEIM	
Norges Jeger- og Fiskerforbund				
Norges Kystfiskarlag	Postboks 97	8380	RAMBERG	
Norges Kystfiskarlag	Postboks 97	8380	RAMBERG	
Norges Miljøvernforbund				
Norges Naturvernforbund				
Norsk Industri	Postboks 7072 Majorstuen	0306	OSLO	
Norsk institutt for naturforskning				
Norsk nærings- og nytelsesmiddelarbeiderforbund	Postboks 8719 Youngstorget	0028	OSLO	
Norske Lakseelver				
Norske sjømatbedrifters landsforening				
Næringslivets hovedorganisasjon	PB 5250 Majorstuen	0303	OSLO	
Regelrådet				
Rogaland fylkeskommune	Postboks 130 Sentrum	4001	STAVANGER	
Sametinget	Ávjovárgeaidnu 50	9730	KARASJOK	
Sjømat Norge	Postboks 5471 Majorstuen	0305	OSLO	
Sjøsamisk fangst- og fiskeriorganisasjon				
Sogn og Fjordane fylkeskommune	Askedalen 2	6863	LEIKANGER	
Sør-Trøndelag fylkeskommune	Postboks 2350 Sluppen	7004	TRONDHEIM	
Tekna fiskehelseforeningen				
Troms fylkeskommune	Postboks 6600	9296	TROMSØ	
Vest-Agder fylkeskommune	Postboks 517 Lundsiden	4605	KRISTIANSAND S	
Vestfold fylkeskommune	Svend Foyns gate 9	3126	TØNSBERG	
Veterinærinstituttet	Pb 750 Sentrum	0106	OSLO	
WWF-Norge	Postboks 6784 St. Olavs Plass	0130	OSLO	
Østfold fylkeskommune	Postboks 220	1702	SARPSBORG	